

Josef Divín

14. 10. 1982 narozen ve Valašském Meziříčí
1998–2002 SUPŠ sklářská Valašské Meziříčí
2002–2008 VŠUP Praha, ateliér skla, profesor Vladimír Kopecký
2005–2006 studium DPS, pedagogika, profesor Jaroslav Vančát
Od roku 2008 vede obor Design skla na SUPŠ ve Val.Meziříčí,
externě na VŠUP v Praze a Univerzitě T.Bati ve Zlíně
Vystavuje od roku 2004, kolektivně od roku 2001
Zastoupen ve sbírkách doma i v zahraničí

adresa: Schlattauerova 575 / 2, Valašské Meziříčí 757 01

mobil: 774 228 588

email: j.divin@seznam.cz

web: www.josefdivin.cz

www.galerie-sumperk.cz www.dksumperk.cz www.ceskegalerie.cz

Ráno, 2018, vitrážové sklo, sklářský písek, 35 x 51 cm, výřez, foto Ondřej Galia

JOSEF DIVÍN

SKLENĚNÉ KRAJINY, OBJEKTY, KRESBY

7. 7. – 31. 7. 2022

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE ČTVRTEK 7. ČERVENCE V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN
NA ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G
S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY, MĚSTA ŠUMPERKA
A OLOMOUCKÉHO KRAJE

*Objekt, 2011, foukané sklo s natavenou stříbrnou folií, autorsky broušeno,
průměr 26 cm, výška 30 cm, foto Ondřej Galia*

*Nádoba, 2021, foukané sklo s natavenou stříbrnou folií, autorsky broušeno,
průměr 20 cm, výška 38 cm, foto Ondřej Galia*

Krajina, kresba grafitem, 2022, 20 x 30 cm

*Na cestě, 2016, malované tabulové sklo, natavená stříbrná folie, 100 x 61 cm,
foto Ondřej Galia*

Po lednovém Pavlu Skrottovi je Josef Divín v galerii letos druhým absolventem ateliéru milovaného profesora Vladimíra Kopeckého. Na rozdíl od obou věnuje se výhradně sklu a stejně jako Miroslav Ptáček (červenec 2020) rodí se mu bezděčně už z vlastností skleněné hmoty tušený obraz živé přírody. Využívá různých způsobů zpracování skla jeho foukáním i ručním tvarováním na sklářské huti. Stavování povrchu objektů nebo tabulového skla a kovových folií, spolu s jeho leptáním, broušením a rytím je jeho podpisem.

Motivy nachází v dávných kulturách i všude kolem sebe: „Zbožňuju architekturu a půdorysy staveb. Obdivuju východní kultury, Etruské a antické umění. Vyhledávám ticho, nejen v umění. Fascinuje mě krajina a její proměny. Rád se dívám na mraky a oblohu. Pozoruju struktury v kamenech, ve skalách a stromech“.

O své práci říká: „U skla je to jako na houpačce. Přesto s ním pracuju rád a mohu do něj vložit to, co chci. Má ale zákonitosti, které obejít nemůžete a to je náročná technologie. Řadu dnů se chladí, nevidíte ho, pak vyleze a je prasklé. S tím musíte počítat, chybu hledám všude, kde to jde. Při broušení a mechanickém zušlechťení, kterému poslední dobou propadám čím dál víc a rád, je to jiné. Brousíte ho celé dny, někdy týdny a to, na co jste čekal, se vám vytratí. Zjistíte, že odstup je důležitý. Broušení nejde vrátit zpět a tak se někdy stane, že se do tvaru probrousím. Ale i to ke sklu patří. Pak je sklo křehké, tak ho opatrujete jako novorozence. I na výstavách se může rozbít, zase platí pravidlo, že to nejde opravit, musíte se s tím smířit. I přes to všechno riskování nemohu na tento nadpozemský materiál zanevřít. Sklo beru jako zázrak. Vždyť je to vlastně přetavený kus křemene“.

Práce se sklem ho zjevně těší a naplňuje. „Je důležité každý den udělat něco, co vám způsobí radost. Mohu pracovat, mohu se procházet, mohu se přátelit, mohu zkrátka udělat něco užitečného, pro sebe, pro někoho“. Výstava je toho důkazem, přenáší dar zmíněné tiché radosti i na diváka. Složena ze skleněných obrazů, z prostorových objektů a kreseb, obrací se především k samotnému procesu, vtahuje do něho a vnáší do programu galerie čerstvý závan jedinečnosti...

S volným použitím autorových slov – Miroslav Koval

*Magická krajina, malované tabulové sklo, natavená stříbrná folie, 77 x 57 cm,
foto Ondřej Galia*